

РЕШЕНИЕ

№ 227

гр. Шумен, 09.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ШУМЕН, СЪСТАВ II, в публично заседание на двадесет и шести септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Азадухи Ов. Карагьозян

Членове: Константин Г. Моллов
Теодора Енч. Димитрова

при участието на секретаря Силвия Й. Методиева
като разгледа докладваното от Теодора Енч. Димитрова Въззивно гражданско дело № 20233600500238 по описа за 2023 година

Производство по чл.258 и сл. от ГПК.

Делото е образувано по въззивна жалба на „Електроразпределение Север „ АД, гр. ...., ЕИК ....., представлявано от А.К., Х.Х. и П.В., чрез юрисконсулт Р.Г. срещу решение № 260006/20.03.3023 г. по гр.д. № 2520/2020 г. по описа на ШРС.

Жалбоподателят намира решението за неправилно, необосновано и незаконосъобразно, по съображения, подробно изложени в жалбата му, поради което моли въззивният съд да го отмени изцяло и му присъди извършените по делото разноски.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК въззиваемият Н. К. Н. от гр. Шумен, действащ чрез пълномощника адв. В. П. от ШАК е депозирал отговор, в който оспорва жалбата като неоснователна и моли за оставянето ѝ без уважение, като му бъдат присъдени и извършените по делото разноски.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК третото лице помагач ЗАД „Алианс България „, гр. София, ЕИК ....., представлявано от законните си представители Й.К., Е.Н., А.А., П.П. и В. А., чрез пълномощника адв. И. М. от ДАК е депозирало отговор, в който заявява, че счита жалбата за основателна.

Въззивната жалба е подадена в срок, от надлежно легитимирано лице, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, редовна и допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна, поради следното:

Гр.д. № 2520/2020 г. по описа на ШРС е образувано по искова молба на въззиваемия, с искане за осъждане на жалбоподателя да му заплати сумата от 12 500 лева – обезщетение за пропуснати ползи поради невъзможността на ищеца да ползва, за периода от 02.05.2018 г. до 11.11.2020 г., собствения си имот – стопански двор, представляващ УПИ VI, кв. 1“Д“, с площ от 1 080 кв.м., ведно с масивна сграда „ Клуб на бригадира „ и навес, находящ се в урбанизираната територия на с. ...., обл. Шумен, при граници: улица и имоти №№ III, IV, V, VII и VIII, поради липса на електричество в имота вследствие продължаващо неиздаване на отговарящо на законовите изисквания становище за присъединяване, ведно със законната лихва върху главницата, считано от деня, следващ депозиране на исковата молба до окончателното ѝ плащане.

В предоставения му срок за отговор ответникът е оспорил предявения иск като изцяло неоснователен.

Конституираното като трето лице помагач на страната на ответника ЗАД „ Алианц България „ АД е оспорило иска като изцяло неоснователен.

Първоинстанционният съд е приел, че е сезиран с иск с правно основание чл.49, вр. чл.45, ал.1 от ГПК, като с постановеното от него решение е осъдил „ Електроразпределение Север „ АД, гр. ...., ЕИК ..... да плати на Н. К. Н., ЕГН ***** сумата от 10 515.12 лева – обезщетение за претърпени имуществени вреди от противоправно неизпълнение задълженията на длъжностни лица от ответното дружество за присъединяване на имота към електрическата мрежа, изразяващи се в пропуснати ползи, поради липса на доставяна електрическа енергия при упражняване от ищеца право на ползване върху собствения му недвижим имот, находящ се в с. ...., обл. Шумен, за периода 02.05.2018 г. – 11.11.2020 г. – датата на завеждане на исковата молба, ведно със законната лихва от 12.11.2020 г. до окончателното плащане; отхвърлил е иска в останалата част, до пълния предявен размер от 12 500 лева, като неоснователен и е осъдил „ Електроразпределение Север „ АД, гр. ...., ЕИК ..... да заплати на Н. К. Н., ЕГН ***** деловодни разноси съразмерно на уважената част от иска, в размер на 1 266.02 лева, както и Н. К. Н., ЕГН ***** да заплати на „ Електроразпределение Север „ АД, гр. ...., ЕИК ..... деловодни разноси съразмерно с отхвърлената част от иска, в размер на 71.46 лева. В решението е посочено изрично, че е постановено с участието на третото лице помагач на страната на ответника ЗАД „ Алианц България „ АД.

Решението се обжалва от ответника в осъдителната му част за сумата от 10 515.12 лева. В останалата му част същото не е обжалвано и е влязло в законна сила.

При проверка по реда на чл.269 от ГПК, въззивният съд намери, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

По съществото на спора, от събраните по делото писмени и гласни доказателства, преценени поотделно и в съвкупност, се установи следното:

Между страните не се спори, че с нотариален акт за покупко-продажба на недвижим

имот № 200, т. VII, рег. № 12579, н.д. № 1030/2015 г. на нотариус рег. № 024, вписан в СВ с вх.рег. № 6839/15.09.2015 г., акт №117, т. 19, д. № 3776/2015 г., ищецът е придобил право на собственост върху стопански двор - ПИ VI в кв.1 "Д", с площ от 1 080 кв.м., в урбанизираната територия на с. ...., обл. Шумен, при граници на земята: улица и имоти №№ III, V, VII и VIII, ведно с построените в имота масивна сграда „ Клуб на бригадира „, състояща се от стая с площ от 22 кв.м. и стая с площ от 10 кв.м., както и навес с площ от 200 кв.м..

Не се спори също, че след закупуване на имота ищецът е подавал няколкократно искания за проучване на условията за присъединяване на същия имот към електроразпределителната мрежа до ответното дружество, първото от които с вх. № 1602000055/08.01.2016 г.. На 22.02.2016 г. ищцът е получил Становище изх. № III-16-1228/19.02.2016 г., изготвено на основание чл.12, ал.1, т.2 от Наредба № 6 за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната и разпределителните електрически мрежи. Това становище е било коригирано от ответника със Становище изх. № III-16-1228/19.02.2016 г., получено от ищеца на 02.05.2018 г., като с писмо изх. № 4941870/19.11.2018 г. ищецът е бил поканен да подпише договор за присъединяване към електроразпределителната мрежа изх. № III-16-1228-ДПРОК02528/02.10.2018 г., което последният отказал.

Видно от приобщените граждански дела, на 06.02.2017 г. ищецът е предявил срещу ответника иск за сумата от 3 610 лева, представляваща обезщетение за пропуснати ползи от неползване на процесния недвижим имот поради липса на електричество, за периода от 09.02.2016 г. – датата на която е изтекъл 30-дневния срок за произнасяне по искането му за проучване до 03.02.2017 г., общо за 361 дни, както и иск за сумата от 3 610 лева, представляваща неустойка за закъснение, поради неспазване по вина на служители на дружеството на срока, определен с ОУДПЕЕЕМ на „ Енерго – Про мрежи „ АД, по 10 лева на ден за периода от 09.02.2016 г. – датата на която е изтекъл 30-дневния срок за произнасяне по искането за проучване до 03.02.2017 г., ведно със законната лихва върху посочените главници, считано от 06.02.2017 г. – датата на завеждане на исковата молба до окончателното им плащане. С решение № 860/22.11.2017 г. по гр.д. № 331/2017 г. по описа на ШРС исковите са били отхвърлени изцяло.

С влязло в сила решение № 44/20.02.2018 г. по в.гр.д. № 16/2018 г. по описа на ШОС решението на ШРС по гр.д. № 331/2017 г. е било отменено изцяло като ответникът е бил осъден да заплати на ищеца обезщетение за претърпени имуществени вреди, причинени му от неправомерни действия и бездействия на други лица, на които ответникът е възложил работа, при и по повод изпълнение на същата работа, в размер на 3 610 лева, които имуществени вреди се изразяват в пропуснати ползи от неправомерно лишаване на ищеца от право на ползване върху негов собствен недвижим имот поради липса на ел. енергия, за периода от 09.02.2016 г. – датата на която е изтекъл 30-дневния срок за произнасяне на ответника по искането на ищеца за проучване, до 03.02.2017 г., общо за 361 дни, умножени

по 10 лева за ден, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 06.02.2017 г. – датата на подаване на исковата молба до окончателното плащане.

В мотивите към решението си въззивният съд е приел, че подаденото от ищеца до ответника заявление с вх. № 1602000055/08.01.2016 г. е искане за проучване на условията за присъединяване на обект на клиент към електрическата мрежа, в хипотезите на чл.4 ал.1, т.10 и 11 от Наредбата, а не за обособяване на нов обект със самостоятелно измерване на електрическата енергия чрез отделяне от съществуващ обект, който е присъединен към електрическата мрежа, по смисъла на чл. 4, ал. 1, т. 4 от Наредбата. Съгласно чл.4, ал.1 от ЗЕ, действащ до 1999 г., всички ел. централи, ел. уредби и мрежи, независимо от ведомственото им подчинение, както и ел. инсталации на потребителите в цялата страна, се свързват в единна електроенергийна система. В процесния имот е имало изградени ел. инсталации и имотът е бил присъединен към електропреносната мрежа до 1997 г., т.е. процесните сгради по отношение на електрозахранването им са били част от единната електроенергийна система, поради което към момента на придобиване от ищеца на същия имот, той е следвало да се определи като „обект с прекратен достъп до мрежата” по смисъла на чл.4 ал.1, т.11 от Наредбата. В нарушение на посочения в чл.20, т.9 от ОУДПЕЕЕМ на „Енерго - Про мрежи ” АД 30-дневен срок за отговор, ответникът е изпратил отговор на подаденото заявление/искане за присъединяване на процесния имот към електрическата мрежа на 22.02.2016 г., като е връчил своето Становище, с изх. № 1228/19.02.2016 г., изготвено от негови служители, за условията, при наличието на които имотът на ищеца може да бъде присъединен към електропреносната мрежа. Ищецът се е явявал клиент на ответното дружество и ползвател на електрическа енергия чрез електроразпределителната мрежа до крайния получател, и предвид приложения клиентски номер, издаден му от ответника. Становището на ответното дружество, изпратено в отговор на искането на ищеца за присъединяване на имота му към ел. мрежа е в противоречие със задължителните нормативни изисквания, а именно: На ищеца е предложено ел. захранване за „стопанска дейност”, вместо за „битова”, както е поискано със заявлението; Ответникът е предложил на клиента си -ищеца по делото, да разположи съответното СТИ на около 50 м. от границата на процесния имот, на територията на общинска собственост-улица и в съседство с други два имота, представляващи частна държавна собственост. Горното условие противоречи на чл.29, ал.1 и ал.5 от Наредба № 6, според които ”Когато електрическата енергия се доставя на клиента от съоръжения на оператора на разпределителната мрежа на ниво ниско напрежение, границата на собственост е изходящите клеми на средствата за търговско измерване или изходящите клеми на разположените непосредствено след тях предпазители или прекъсвачи” /чл.29, ал.1/ и „електромерните табла се монтират до или на границата на имота на клиента на място, определено от оператора на разпределителната мрежа” /чл.29, ал.5/. В заключение е прието, че е налице противоправно поведение на лица, на които ответното дружество е възложило работа, изразяващо се в техни неправомерни действия и бездействия при и по повод на възложената им работа, поради което и искът е бил уважен.

На 17.04.2018 г. ищецът е предявил срещу ответника иск за заплащане на

обезщетение за пропуснати ползи в резултат на невъзможността му да ползва въпросния недвижим имот поради липса на електричество, вследствие продължаващото неиздаване на отговарящо на законовите изисквания становище за присъединяване, която вреда е в размер на 4 807 лева и представлява сума, съизмерена със средния пазарен наем на ден за имота за периода 04.02.2017 г. до 17.04.2018 г., който период от време е 437 дни, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ плащане. В условията на евентуалност, ищецът е предявил претенция за осъждане на ответника да му заплати сумата от 4 807 лева, представлява неустойка на основание чл.48, вр. чл.47, ал.1, т.1 от ОУДПЕЕЕМ на „Енерго - Про мрежи ” АД, от по 10 лева на ден за периода 04.02.2017 г. до 17.04.2018 г., който период от време е 437 дни, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ плащане. С решение № 173/22.02.2019 г. по гр.д. № 1088/2018 г. по описа на ШРС, ответникът е бил осъден да заплати на ищеца, на основание чл.49, вр. чл.45, ал.1 от ЗЗД, сумата от 4 807 лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в пропуснати ползи от неправомерно лишаване на ищеца от правото на ползване върху собствения му недвижим имот, поради липса на доставяна електрическа енергия, в резултат на неизпълнение на задълженията на ответното дружество за присъединяване на имота към електрическата мрежа за периода от 04.02.2017 г. до 17.04.2018 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 17.04.2018 г. до окончателното ѝ плащане. Решението е било обжалвано от ответника и потвърдено изцяло с решение № 242/14.11.2019 г. по в.гр.д. № 158/2019 г. по описа на ШОС.

При постановяване на решението си въззивният съд е приел, че, с оглед влязлото в сила решение по в.гр.д. № 16/2018 г. по описа на ШОС и на основание чл.299 от ГПК, не са подлежали на доказване следните обстоятелства: извършване от страна на ответника, чрез лица, на които е възложил работа, на деяние, изразяващо се в бездействие във връзка с възложени по силата на издадена лицензия задължения за свързване на собствения на ищеца имот към електроразпределителната мрежа, противоправността на деянието и вината на ответника при извършване на деянието.

От материалите по делото се установи също, че ищецът е обжалвал пред КЕВР коригирано становище № Ш16-1228/19.02.2016 г., получено от него на 02.05.2018 г., като с решение № Ж-630/30.08.2018 г. на Комисията жалбата му е била оставена без уважение. Ищецът е обжалвал това решение, като с решение № 8139/18.12.2019 г. по адм.д. № 10251/2018 г. на АС – София град, потвърдено с решение № 9690/15.07.2020 г. по адм.д. № 2133/2020 г. по описа на ВАС, решението на КЕВР е било отменено и преписката върната на административния орган за произнасяне, съобразно дадените указания. При постановяване на решението си, съдът е приел, че решението на КЕВР, указващо включването на процесния имот да се извърши по схема, която изисква изграждане на нови съоръжения по ЗУТ, тъй като съществуващите, които се ползват за снабдяване на имота с електричество не могат да бъдат използвани, по причина, че са собственост на електроразпределителното дружество е незаконосъобразно.

След връщане на преписката, от КЕВР е било постановено решение № Ж-767/19.11.2020 г., което ищецът е обжалвал. С решение № 7075/29.11.2021 г. по адм.д. № 1706/2021 г. по описа на АС – София град, потвърдено с решение № 11644/15.12.2022 г. по адм.д. №3210/2022 г. на ВАС, посоченото решение на КЕВР е било обявено за нищожно поради нарушение на чл.177, ал.2, изр.1 АПК и преписката върната на административния орган за ново произнасяне.

С решение № Ж-98/02.02.2023 г. КЕВР е дала на ответното дружество 14-дневен срок да предложи ново становище за присъединяване и анекс към договор № Ш16-1228-ДПРОК-2528/02.10.2018 г. за присъединяване имота на ищеца, с което да измени условията за присъединяване, в съответствие с дадените от съдебния орган мотиви и мотивите на решението на КЕВР.

Във въззивното производство ищецът представя Становище от ответника изх. № Ш16-1228/21.02.2023 г. относно условията за присъединяване на имота му към електроразпределителната мрежа, заявявайки, че същото е съобразено с решенията на АС – София град и ВАС.

От показанията на разпитания по делото свидетел М.С.С. се установява, че имотът на ищеца в с. .... все още не е електрозахранен, въпреки, че в близост до него преминава стълбова линия на електропеленосната мрежа.

От заключението на вещото лице по допуснатата СИЕ се установява, че средният пазарен наем за процесния имот за исковия период, ако имотът е бил електрозахранен, възлиза на 11.71 лева на ден, а, ако не е бил захранен – на 0.33 лева на ден.

При така установените факти, съдът приема следното от правна страна:

Отговорността по чл. 49 ЗЗД е гаранционно-обезпечителна и е изключение от принципа, че всеки носи отговорност за себе си и своите деяния. Законодателят е предвидил възможност да се репарират вредите, причинени от друг правен субект, като в този смисъл отговорността е за чуждо противоправно и виновно деяние, с което е причинена вреда на пострадалия. За ангажиране отговорността по този текст следва да бъде установено наличието на възлагане на работа от ответника на прекия причинител на вредите и вреди, причинени от изпълнителя при или по повод извършване на възложената му работа – чрез действия, които пряко съставляват извършване на възложената работа или чрез бездействия да се изпълнят задължения, които произтичат от закона, техническите и други правила или характера на работата, като не е необходимо да се установят конкретните лица, осъществили деянието, а само качеството им на изпълнители на възложената работа.

В тежест на ищеца по иск с правно основание чл.49 ЗЗД е да докаже настъпилите вреди и причинната връзка между тях и противоправното поведение на изпълнителя, както и, че допуснатите от последния противоправни действия или бездействия са били осъществени при или по повод възложена му от ответника работа. Съобразно чл.45, ал.2 от ЗЗД вината на изпълнителя се предполага до доказване на противното.

В настоящия случай, с влезли в сила съдебни решения по в.гр.д. № 16/2018 г. на

ШОС и гр.д. № 1088/2018 г. на ШРС е било прието за установено между страните, че през периода 09.02.2016 г. – 17.04.2018 г. ответникът не е изпълнил задължението си за присъединяване имота на ищеца към електроразпределителната мрежа, в резултат на което на последния са били причинени имуществени вреди, изразяващи се в пропуснати ползи от неправомерно лишаване от правото на ползване върху собствения му недвижим имот, поради липса на доставяна електрическа енергия, в резултат на неизпълнение на задълженията на ответното дружество за присъединяване на имота към електрическата мрежа.

На следващо място се установи, че с влезли в сила решение № 8139/18.12.2019 г. по адм.д. № 10251/2018 г. и решение № 7075/29.11.2021 г. по адм.д. № 1706/2021 г., и двете на АС – София град, са били признати за незаконни решение № Ж-630/30.08.2018 г. на КЕВР, с което е била оставена без уважение жалбата на ищеца срещу коригирано Становище № Ш16-1228/19.02.2016 г., получено на 02.05.2018 г., както и решение № Ж-767/19.11.2020 г. на КЕВР, постановено след връщане на преписката от АС. Установи се също, че дадените от съда указания, съобразно посочените по-горе решения са били изпълнени от КЕВР и ответното дружество след депозиране на исковата молба по настоящия правен спор.

С оглед на изложеното и на основание чл.299, ал.1, вр. чл.298, ал.1, вр. чл.297 ГПК и чл.302 ГПК, заключава, че в настоящото производство е недопустимо да се пререшават въпросите относно законосъобразността на издадените от ответника становища и постановените от КЕВР решения до датата на завеждане на разглежданата исковата молба и съдът е длъжен да зачете влезлите в сила решения на АС – София град, с които същите са признати за незаконни. На следващо място, предвид постановените от ШОС и ШРС решения по в.гр.д. № 16/2018 г. и гр.д. № 1088/2018 г. е недопустимо да се пререшават въпросите относно осъществяването на незаконно бездействие от страна на служители на ответното дружество през периода 09.02.2016 г. – 17.04.2018 г., във връзка с възложената им от него работа, изразяващо се в отказ за свързване на собствения на ищеца имот към електроразпределителната мрежа; противоправността на визираните деяния; вината на изпълнителите и настъпването от тези деяния на вреди за ищеца.

Поради изложеното, настоящата инстанция приема за безспорно доказано, че в периода 09.02.2016 г. – 17.04.2018 г. ответникът е допуснал, чрез виновно бездействие на свои служители, неизпълнение на задължението си за свързване на собствения на ищеца недвижим имот към електропреносната мрежа, за предоставяне на която услуга е имал лицензия.

Що се отнася до исковия период, а именно за времето от 02.05.2018 г. – 11.11.2020 г. се установи по категоричен начин, че, при липсата на промяна в обстоятелствата относно статута на процесния имот след датата на приключване на съдебното дирене по в.гр.д. № 158/2019 г. по описа на ШОС, с което е било потвърдено решението на ШРС по гр.д. № 1088/2018 г., както и към датата на завеждане и приключване на производството по адм.д. № 1706/2021 г. на АС – София град и, въпреки вменените му по закон ангажменти, ответното дружество не е изпълнило задължението си за присъединяване имота на ищеца

към електропреносната мрежа съобразно отправеното искане и нормативните изисквания на Наредба № 6/09.06.2004 г. и ОУДПЕЕЕМ, поради което имотът не е могъл да бъде ползван по предназначение, като е без значение факта на издаване на последващото Становище № Ш16-1228/21.02.2023 г., което има действие занапред и не рефлектира при уреждане правоотношенията между страните преди датата на постановяването му.

С оглед на горното, настоящата инстанция приема за безспорно доказани елементите от фактическия състав на чл.49 ЗЗД за ангажиране отговорността на ответника за причинените на ищеца вреди в резултат от неизпълнение задължението първия за присъединяване имота на втория към електропреносната мрежа, явяващи се пряка и непосредствена последица от допуснато от служители на дружеството доставчик виновни бездействия в периода 02.05.2018 г. – 11.11.2020 г..

Досежно размера на дължимото обезщетение, доколкото ищецът претендира пропуснати ползи от това, че имотът не е могъл да се ползва по предназначение, поради липсата на електрозахранване в него, следва, че същото се формира като разлика между пазарния наем на имота, ако би бил захранен и пазарния наем, ако не е електрозахранен, относими спрямо исковия период. В случая, от заключението на вещото лице по допуснатата СИЕ, възприето като обективно и компетентно дадено и неоспорено от страните, се установи, че средният пазарен наем за процесния имот за исковия период, ако имотът е бил електроразхранен възлиза на 11.71 лева на ден, а, ако не е бил захранен – на 0.33 лева на ден, от което следва, че за периода 02.05.2018 г. – 11.11.2020 г. наемът за имота ако би бил захранен се равнява общо на 10 820.04 лева, а ако не е захранен – на 304.92 лева, като разликата от 10 515.12 лева представлява размер на пропуснатите от ищеца ползи, за които му се дължи обезвреда от ответника.

В съответствие с горното, съдът намира, че предявеният иск е основателен и доказан за сумата от 10 515.12 лева, за която следва да се уважи.

С оглед на изложените фактически и правни доводи, настоящата инстанция приема, че първоинстанционното решение е правилно в обжалваната част, поради което следва да се потвърди.

Предвид изхода от правния спор, на основание чл.78, ал.3 ГПК, вр. чл.38, ал.2 ЗАдв., жалбоподателят следва да заплати на процесуалния представител на въззиваемия адв. В. П. сумата от 1 346.36 лева - адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ на Н. К. Н. във въззивна инстанция.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260006/20.03.2023 г. по гр.д. № 2520/2020 г. по описа на Районен съд – Шумен, в ЧАСТТА, в която „Електроразпределение Север „ АД, ЕИК ....., със седалище е адрес на управление: гр. ...., бул. .... № 258 е осъдено да заплати на Н. К.

Н., ЕГН *****, с адрес: с. ...., обл. Шумен, ул. .... № 7, на основание чл.49, вр. чл.45 ЗЗД, сумата от 10 515.12 лева – обезщетение за претърпени имуществени вреди от противоправно неизпълнение задълженията на длъжностни лица от ответното дружество за присъединяване на имота към електрическата мрежа, изразяващи се в пропуснати ползи, поради липса на доставяна електрическа енергия при упражняване от ищеца право на ползване върху собствения му недвижим имот, находящ се в с. ...., обл. Шумен, за периода 02.05.2018 г. – 11.11.2020 г. – датата на завеждане на исковата молба, ведно със законната лихва от 12.11.2020 г. до окончателното плащане, както и 1 266.02 лева – деловодни разноски, съразмерно с уважената част от иска.

В останалата му част, решението не е обжалвано и е влязло в сила.

ОСЪЖДА „Електроразпределение Север „ АД, ЕИК ....., със седалище е адрес на управление: гр. ...., бул. .... № 258 да заплати на адв. В. П. от ШАК, със служебен адрес: гр. Шумен, ул. .... № 17, ет.1, офис № 2, ЛН 1300025397, сумата от 1 346.36 лева - адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ на Н. К. Н. във въззивна инстанция.

Делото е разгледано и решението е постановено с участието на третото лице помагач ЗАД „Алианс България „ АД, Булстат .....

Решението подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните, при условията на чл.280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____